

něti správy Marii H-ové zevrubně zabývaly, však výtky správě té činné, vrcholící v tom, že vdova přenechala nemovitosti manželům Ř-ovým, tito že učinili nákladné adaptace a že se Marie H-ová, prý na škodu odkazovníků, o správu nestará, za dostatečné, by byla správa pozůstalosti dědičce odňata, neshledaly. Tímto rozhodnutím není porušeno žádné ustanovení zákona a ježto, jak uvedeno tu nejsou ani ostatní předpoklady §u 16 nesp. říz., nebyl dovolacímu rekursu, co se týče odněti správy Marii H-ové úspěch přiznán.

Čís. 5663.

Podle §u 294 ex. ř. jest poddlužník oprávněn napadnouti rekusem pouze platební záповěď, nikoliv usnesení rekursního soudu, zrušující usnesení prvního soudu, jímž zamítnut návrh věřitele na vyzvání poddlužníka dle §u 327 ex. ř.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1926, R I 3/26.)

Nejvyšší soud odmítl rekurs poddlužnice.

Důvody:

Rekusem napadá stěžovatelka jako poddlužnice usnesení rekursního soudu, jímž tento na rekurs vymáhající strany zrušil usnesení prvního soudu, kterým zamítnut byl návrh vymáhajících věřitelů na vyzvání poddlužnice k odevzdání strojů po rozumu §u 327 ex. ř., v příčině nichž byl nárok strany povinné proti poddlužnici na vydání jich pro vymáhající věřitele zabaven a k vybrání přikázán, s příkazem, aby o tomto návrhu znovu rozhodl. Dle §u 294 ex. ř. jest poddlužník oprávněn, rekusem odporovati pouze platební záповědi na něho při zabavení nároku vydané, proti onomu usnesení, kterým se ostatně ve věci ještě ani nerozhoduje a se prvému soudu teprve věcné rozhodnutí ukládá, není poddlužnice dle zákona k rekursu vůbec oprávněna, důsledkem čehož bylo rekurs odmítnouti, když se tak nestalo v nižších stolicích (§ 528 c. ř. s. a 78 ex. ř.).

Čís. 5664.

K rozsudku pro zmeškání, vyhovujícímu žalobě, nevyžaduje se formy třetího odstavce §u 4 nař. min. sprav. ze dne 2. června 1914, čís. 125 ř. zák.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1926, R I 9/26.)

K návrhu žalobce vydal soud první stolice zkráceně podle §u 4 prvý odstavec, nař. min. sprav. ze dne 2. června 1914, čís. 125 ř. zák. rozsudek pro zmeškání, vyhovující žalobě. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a uložil prvému soudu, by vyčkaje pravomoci,

vydal nový rozsudek. D ů v o d y: Odvolací soud je toho názoru, že je napadený rozsudek zmatečným podle §u 477 č. 9 c. ř. s. Podle §u 396 c. ř. s. má soud vzítí za základ svého rozhodnutí jen skutková přednesení přítomné strany na předmět sporu se vztahující, pokud nejsou vyvrácena snad důkazy, které má soud před sebou. Zachováno je soudu právní posouzení těchto skutečností, zejména potud, zda oprávněnost žádosti žalobní, zde tedy náhradních nároků žalobcových, vyplývá ze skutkových údajů žalobních. Z napadeného rozsudku pro zmeškání nelze seznati, z jakých důvodů shledal první soud náhradní nároky žalobcovy důvodnými a požadované částky přiměřenými, poněvadž se o tom procesní soud vůbec nevyslovil, vydav rozsudek ve zkrácené formě podle §u 4 prvý odstavec nař. min. spr. ze dne 2. června 1914, čís. 125 ř. zák. Pak ale nemůže odvolací soud přezkoumati napadené rozhodnutí v mezích odvolacího důvodu nesprávného právního posouzení, jak mu § 462 c. s. ř. ukládá, a rozsudek je proto zmatečným podle §u 477 č. 9 c. ř. s. By napadený rozsudek mohl býti přezkoumán, dlužno jej vydati podle předpisu třetího odstavce cit. min. nař. čís. 125 z r. 1914 ř. zák. a v něm se vysloviti o důvodnosti a přiměřenosti částek žalobci prisouzených. Proto bylo potud odvolání vyhověti, rozsudek zrušiti a naříditi, jak se stalo, podle §§u 471 čís. 7, 477 čís. 9, 478 druhý odstavec a 473 druhý odstavec c. ř. s., kdežto odvolání založené na zmatečnosti rozsudku podle §u 477 čís. 4 c. ř. s. bylo zamítnouti.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by rozhodl o odvolání nehledě ke zrušovacímu důvodu.

D ů v o d y:

Zrušovací usnesení odvolacího soudu vychází z úvahy, že nelze seznati z napadeného rozsudku pro zmeškání, vydaného procesním soudem zkráceně podle §u 4 prvý odstavec nařízení min. sprav. ze dne 2. června 1914, čís. 125 ř. z., z jakých důvodů shledal soud ten důvodnými náhradní nároky žalobcovy a přiměřenými požadované částky. V této nejasnosti spatřuje odvolací soud zmatečnost podle §u 477 čís. 9 c. ř. s. Rozsudek procesního soudu odpovídá však po procesní stránce úplně jak uvedenému nařízení, tak i prováděcím nařízením uveřejněným ve Věstníku min. sprav. pod čís. 41 r. 1914 a 11 r. 1921. Z odsouzení žalované firmy podle žaloby a vydání rozsudku ve zkrácené formě nelze usouditi jinak, než že procesní soud uznal žalobní nárok odůvodněným skutkovými údaji žalobcovými a že z téhož důvodu uznal požadované částky přiměřenými. V tom spočívá právní posouzení věci procesním soudem. Odvolací soud bude vázán jen skutkovými údaji, a bude jeho povinností přezkoumati po právní stránce v mezích odvolání, zda žalobní nárok je dostatečně odůvodněn skutkovými údaji žalobními, a zda požadované částky jsou přiměřené podle těchto údajů. K tomu však není třeba, by procesní soud vydal znova rozsudek ve formě vytčené v třetím odstavci §u 4 uvedeného min. nařízení, kterýž předpis platí jen pro případy tam uvedené, ne však pro tento případ. Ani vydáním nového rozsudku nemohlo by se ničeho změnití na skutkových předpokladech, jež zůstanou základem právního posouzení i pro odvolací soud.